

11 Mala gozdna vila potrebuje Čukčukovo pomoč

„Nikoli nisem razmišljal o tem, da morajo vile kaj znati, še manj pa, da se morajo učiti ...“

„O, seveda, vsi se moramo v življenju učiti. In več ko se bomo učili, več bomo znali. Bolje ko bom čarala, boljša vila bom. In nekoč bom morda celo vodnica – to je tista vila, ki nas je poklicala, da moramo oditi. Ona zelo dobro čara in je zelo dobra vila. Strašansko veliko zna in ve. In njo moramo vse male vile ubogati.“

„Res zanimivo. Prav super se mi zdi, da poznam pravo vilo.“

„Moram priznati, da se meni tudi zdi super, da poznam pravega čuka. Nikoli se še nisem pogovarjala z nobeno živaljo. Učimo se o njih in včasih, ko sem nevidna, jih tudi opazujem. Ko sem čisto blizu njih, jih kdaj, ko vodnica ne vidi, celo požgečkam po ušesih ali potegnem za perje. Tega seveda ne smemo početi, ker smo dobre gozdne vile in moramo živalim pomagati, ne pa jih jeziti.“



„Morda si prav mene že kdaj spremljala, pa tega nisem niti opazil.“

„Morda te je kakšna druga vila. Jaz bi se spomnila, če bi te že kdaj videla.“

„In kaj dobrega počnete?“

„Včasih pomagamo ljudem, ki se izgubijo v gozdu. Nastavimo jim kak predmet ali jim tiho prišepnemo, kam morajo iti. Seveda ne vedo, da jim šepetajo vile. Mislijo, da je to neki notranji glas, sledijo ‚svojim občutkom‘, in najdejo spet

pravo pot. Včasih opozorimo živali na nevarnost – na nevihto ali na kakšno zlobno roparsko žival, ki bi rada ukradla njihove zaloge hrane ... Včasih varujemo mladička, ki se je izgubil ...”

„Potem si res dobra vila.”

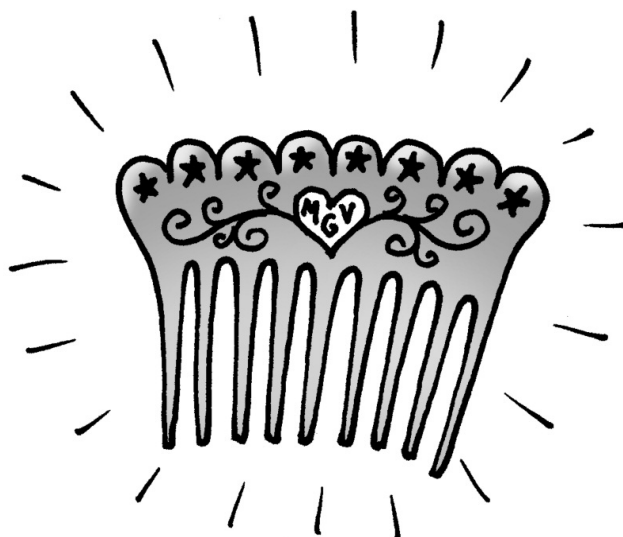
„In kaj mi to pomaga? Ne najdem glavnička. In tudi ko bi znala pričarati novega, to ne bi bil tisti, ki mi ga je mama dala z vso ljubeznijo. Prav tistega bi rada nazaj.”

„Pridi, pomagal ti bom. Naj bom jaz danes tvoj dobri čuk, in ti bom pomagal.”

„Hvala, res si dober.”

„Pa začniva: Kje si ga izgubila?”

„Nekje na trati. Plesale smo in se igrale. Kar naenkrat so moji lasje svobodno padali in šele po nekaj trenutkih sem se zavedla, da ni več glavnička, ki jih je spenjal. Pogledala sem na tla, pa ga nisem zagledala. Ga bom že poiskala po plesu, sem si mislila. A zdaj ga ni nikjer.”



Preiskala sta vso trato. Pogledala sta pod grmovje ob robu gozda in med korenine, v strugo potoka in med kamenje ob njej. Glavnička pa nikjer.

„Tako je bil lepo zlat. Tako se je svetil. Na daleč bi ga morala videti, če bi bil kje v bližini.”

